

ÉDOUARD
LOUIS

FÆRDIG
MED EDDY
BELLEGUEULE

GYLDENDAL

ÉDOUARD LOUIS FÆRDIG MED EDDY BELLEGUEULE

"Før jeg fik en chance for at gøre oprør mod den verden, jeg voksede op i, gjorde den verden oprør mod mig. Egentlig kom oprøret med mine forældre, min sociale baggrund, fattigdommen, racismen og brutaliteten først bagefter. Fra jeg var helt lille vakte jeg skam og endda afsky hos min familie og dem omkring mig. Min eneste mulighed var at flygte et andet sted hen. Denne bog er et forsøg på at forstå det hele."

Allerede som helt lille opdager Eddy Bellegueule, at han ikke er som de andre drenge. Han er tyndere, blidere og mere feminin. Han kunne ikke passe dårligere ind i sin egen familie i den lille nordfranske flække, hvor det gælder om at være et rigtigt mandfolk, og bøsse er det værste skældsord, der findes. Eddys eneste chance er at prøve at passe ind eller komme væk. Og det er imellem disse to muligheder, at der udfolder sig en fantastisk ærlig, barsk og rørende historie om at gøre sig færdig med Eddy Bellegueule.

GYLDENDAL

FØRSTE BOG

Picardiet

Slutningen af 1990'erne – starten af 2000'erne

MØDE

Jeg har ingen lykkelige minder fra min barndom. Jeg mener ikke, at jeg aldrig i løbet af disse år har følt glæde eller lykke. Men lidelsen er en totalitær magt: Den tilintetgør alt, hvad der ikke hører til i dens univers.

Der dukkede to drenge op i gangen, den første var stor og rødhåret, den anden lille og duknakket. Den store rødhårede spyttede: *Tag dén, lige i fjæset!*

Spytklatten silede langsomt ned over mit ansigt, gul og tyk, ligesom den sygelige slim, som gamle og syge harker op, og som lugter kraftigt og kvalmende. De to drenge høje, gennemtrængende latter: *Se den horeunge, han har fået det i hele hovedet.*

Det silede fra mit øje ned til læberne og ind i munden. Jeg turde ikke tørre det af. Jeg kunne godt, ét strøg med ærmet ville være nok. En brøkdel af et sekund, en lillebitte bevægelse og spyttet ville aldrig nå mine læber, men jeg gjorde det ikke, for jeg var

bange for at fornærme dem, så de blev endnu mere ophidsede.

Jeg havde ikke forestillet mig, at de ville gøre det. Volden var mig ellers ikke fremmed, så langt fra. Jeg havde altid, så langt tilbage jeg kan huske, set min far slå med de andre fulde mænd uden for caféen og smadre deres næser eller tænder. Mænd, som havde set lidt for længe på min mor, og min far som under alkoholens indflydelse eksploderede: *Hvem fanden tror du, du er, sådan at overbeglo min kone, din lede lort.* Min mor, som forsøgte at berolige ham: *Tag det roligt, skat, tag det roligt,* men hvis protester blev ignoreret. Min fars venner, som før eller senere altid endte med at gribe ind, det var sådan, det var, det var sådan, man viste, at man var en sand ven, en *god kammerat*: ved at kaste sig ind i kampen og adskille min far og den anden, offeret for hans fuldskab, som var blevet banket både gul og blå i hele ansigtet. Da en af vores katte havde fået killingen, så jeg min far smide de nyfødte unger ned i en plasticpose fra supermarkedet og smadre den mod en betonkant, indtil posen fyldtes med blod, og deres miaven holdt op. Jeg så ham skære halsen over på grise i haven og drikke det varme blod, som han samlede for at lave blodpølser (blod på hans læber, hage og T-shirt): *Det er det, der er det bedste, det er blodet, når det sprøjter lige ud af dyret, mens det dør.* Det døende dyrs skrig

kunne høres over hele landsbyen, når min far skar halsen over på det.

Jeg var ti år gammel og ny i mellemkolen, og jeg kendte dem ikke, da de dukkede op i gangen. Jeg vidste ikke engang, hvad de hed, hvilket ellers ikke var almindeligt i den lille skole med knap to hundrede elever, hvor alle kendte alle. De kom langsomt slentrende og smilede, de virkede ikke aggressive, så jeg troede først, at de bare kom for at lære mig at kende. Men hvorfor skulle de store komme for at hilse på mig, som var ny? Skolegården var ligesom resten af verden: De store mængder sig ikke med de små. Min mor plejede at sige det om arbejderne: *Os småfolk er der ingen, der interesserer sig for, specielt ikke de rige.*

Dér, i gangen, spurgte de mig, hvem jeg var, om det var mig, der var denne *Bellegueule*, som de alle sammen talte om. Og de stillede mig det spørgsmål, som jeg senere utrætteligt gentog for mig selv, i månedsvis, i årevis:

Er det dig, der er homo?

Ved at udtale det indskrev de det i mig som et evigt stigma – et af disse mærker, grækerne brændte eller skar ind i afvigere og samfundsskadelige individer. Umuligt at slippe af med igen. Forbløffelsen overrumplede mig, selvom det ikke var første gang,

nogen sagde sådan noget til mig. Man værner sig aldrig til krænkelsen.

En følelse af afmægtighed, svimmelhed. Jeg smilede – og ordet *homo*, som rungede og eksploderede i mit hoved, dunkede gennem mig i takt med mit hjerte.

Jeg var mager. De har sikkert vurderet min forsvarevne til at være begrænset, nærmest ikke-eksisterende. På det tidspunkt kaldte mine forældre mig jævnlige for *skelettet*, og min far gentog uafsladeligt den samme vits: *Du kunne snige dig bag om en plakat, uden at rive den af væggen*. Vægt var en positiv kvalitet i landsbyen. Min far og mine to brødre var fede, ligesom flere af familiens kvinder, og det hed sig: *Hellere for tyk end for tynd, så dør man da ikke af sult*.

(Året efter blev jeg så træt af min families stikpiller om min vægt, at jeg besluttede at tage på. Jeg købte chips efter skoletid for de småskillinger, jeg tiggede af min tante – mine forældre havde ikke råd – og så proppede jeg mig. Jeg, der hidtil havde nægtet at spise min mors alt for fede mad, netop af frygt for at ende som min far og mine brødre – hun, irriteret: *Nej, du får ikke forstoppe af det* – jeg begyndte pludselig at æde alt på min vej, ligesom de insekter, der kommer flyvende i store skyer og lægger alt øde bag sig. Jeg tog tyve kilo på i løbet af et år.)

Først skubbede de lidt rundt med mig med finger-spidserne, ikke særlig brutalt, stadig grinende, mens spytklatten silede ned over mit ansigt, så voldsomt mere og voldsommere, indtil mit hoved blev banket ind i væggen. Jeg sagde ikke noget. Den ene af dem greb min arm, mens den anden sparkede til mig, mindre og mindre smilende, mere og mere opslugt af sin rolle. Hans ansigt udtrykte nu kun koncentration, vrede og had. Jeg husker slagene i maven, smerten ved sammenstødet mellem mit hoved og murstensvæggen. Det er noget, man ikke tænker på: smerten, den forslæde, mishandlede krop, der pludselig gør ondt. Det man tænker på, når man ser den slags scener udefra, det er altid ydmygelsen, den uforstående overraskelse og frygten. Man tænker ikke på smerten.

Mavepusterne slog luften ud af mig, så jeg var ved at blive kvalt. Jeg gispede efter vejret og spilede brystkassen ud, men luften ville ikke ind. Det føltes, som om mine lunger var fulde af en tykflydende væske, af bly. De føltes pludselig så tunge. Min krop rystede, som om den ikke længere tilhørte mig, som om den ikke længere lystrede mig. Som en gammel krop, der opgiver ånden, og befriet fra denne, nægter at adlyde den. Kroppen, der bliver en byrde.

De grinede, da jeg blev rød i hovedet af iltmangel (*friske fyre sætter pris på et godt grin, sunde, naturlige, jævne mennesker forstår at le*). Tårerne vældede op i mine øjne, mit syn sløredes, ligesom når man har fået noget i den gale hals. De vidste ikke, at det var kvælningen, der kaldte tårerne frem, de forestillede sig, at jeg græd. De mistede tålmodigheden.

Jeg mærkede deres ånde, idet de kom nærmere, denne lugt af rådden mælk og døde dyr. Deres tænder var, ligesom mine, sikkert aldrig blevet børstet. Mødrene i landsbyen gik ikke særlig højt op i deres børns tandhygiejne. Tandlægen var dyr, og fattigdommen viste sig i form af fravalg. Mødrene sagde: *Under alle omstændigheder er der andet, der er vigtigere her i livet*. Jeg betaler stadig for min families og min socialklasses forsømmelser med skrækelige smerter og søvnløse nætter, og da jeg år senere kommer til Paris for at studere, spørger mine kammerater mig: *Men hvorfor har dine forældre ikke taget dig med til tandlægen*. Mine løgne. Jeg svarede, at mine intellektuelle forældre, der var nogle hippityper, havde haft så travlt med min litterære dannelse, at de indimellem havde forsømt mit helbred.

I gangen råbte den store med det røde hår og den lille duknakkede. Skældsord og slag vekslede mellem hinanden, og jeg tav stadig. *Svans, bøssekarl, røvpuler,*

homo, bogdørsindianer, bæskubber, analstikker, bøssevær, trækkerdreng, nougatplov (sædhermende nougatplov), numsebrummer, endetarmsstørpedo, tarmrensere, numserytter, homsenumse, bøsse.

Nogle gange krydsede vi hinanden mellem alle eleverne på trappen eller et andet sted, midt i skolegården. De kunne ikke slå mig, når alle så det, så dumme var de ikke, de kunne være blevet bortvist. Så nøjedes de med et skældsord, bare *svans* (eller noget andet). Alle lod som ingenting, men de hørte det. Eller, jeg tror, at alle hørte det, for jeg husker de tilfredse smil, der bredte sig på de andres ansigter nede i gården eller på gangen – glæden ved at se og høre den store rødhårede og den lille duknakkede gøre det rigtige og sige dét højt, som alle tænkte for sig selv og hviskede, når jeg gik forbi, og som jeg hørte: *Se, der går Bellegueule, den bøssevær.*